

Frk Elise Westy-Nielsen, Hotel Bretagne, Hornbæk

Anekdoter en stuepige

Jeg kendte Frk Westy fra 1969 og en årrække derefter.

Jeg søgte selv jobbet som stuepige i en alder af 11 år - i trods. Jeg var enebarn og datter af bankdirektøren i Handelsbanken og især min far var meget bekymret for at jeg skulle fremstå som forkælet - så jeg var den i klassen (hele skolen hvis man spurgte mig) der fik færrest lomme penge

Jeg havde længe bemærket det fine hvide hotel, som jeg især lagde mærke til de talrige eftermiddage vi Hornbæk børn skøjtede på søen.

En forårsdag gik jeg op til hotellet og bad om lønnet arbejde. Frk Westy spurgte om jeg havde talt med mine forældre. Det måtte jeg nødtvungent sige nej til.

Hun ansatte mig - og må have ringet til min far så snart jeg var ude af døren. Det var ikke en særlig begejstret far, der mødte mig ved hjemkomst - min mor til gengæld reagerede ved straks at sy mig en rødternet kjole og to små stuepigeforklæder.

Og således startede min karriere som stuepige på det fine hotel.

Jeg blev hurtigt gode venner med Frk Westy og lærte de andre stuepiger at kende. De var hovedsaglig rekrutteret fra Jylland. Det var lange arbejdsdage for dem. De boede i et kælderværelse med tre senge. Man skulle passere en stor diesel generator for at komme ind til deres værelse, der var prydet med plakater af musik idoler og en guitar en af dem havde medbragt. Jeg hadede at gå forbi, for den havde det med at starte med et brøl netop som man var ud for den.

Pigerne var væsentlig ældre end jeg og mine ører var ofte ved at falde af, når jeg hørte dem fortælle om deres bedrifter.

Nogle gange lykkedes det dem at smugle mig med i biografen til film jeg ikke var gammel nok til. Jeg fik endda lov at låne den enes højhælede sko, så jeg synede lidt højere. Det var stort men næppe noget kønt syn for skoene var flere numre for store og min erfaring med højhælede sko begrænsede sig til træsko med og uden hælkappe

Hotellet var kendt for den fine jagtstue, hvor de mandlige gæster drak whisky og røg cigarer.

Damerne kunne vælge at fortrække til den fine udestue med de mange eksotiske planter heriblandt gummitræer, som når man stak en negl i dem "blødte" med hvid klistret saft. Det var selvfølgelig forbudt – men det sås ikke så meget, når man gjorde det på den side af træet, der vendte ud mod haven.

Fine folk var det, der gæstede hotellet og de fleste kom år efter år. Vi stuepiger håbede inderligt på dårligt vejr i dagtimerne, for ellers skulle man køre de tunge hvidmalede træ solsenge ned på skråningen til gæsterne som tilmed skulle trakteres med kaffe, kage og drinks.

Når der opstod en pause i gerningen samledes vi stuepiger, gerne uden Frk Westys vidende, på Holger Drachmanns værelse. Jeg husker det som værelse no. 8 – det var nordvendt og ikke særlig stort, men der var noget særligt ved at sidde netop der.

Frk Westy var et arbejdsjern. Hun boede i et stort værelse til hø. for indgangen. Hun trak sig sjældent tilbage til værelset, men når hun var der skulle man have en **rigtig** god grund til at banke på og

forstyrre hende. Hun spærrede døren med hendes fyldige krop, så man kun lige kunne ane hendes hybel. Der var et syndigt rod derinde, men hun tillod sig virkelig heller ikke megen tid til egne gøremål. Når man en sjælden gang måtte forstyrre hende i privaten kunne hun virke noget brysk, så det var ofte mig, der blev sat på opgaven

Frk Westy var kendt for at servere en fantastisk frokost buffé. Der manglede intet, og hun lavede det hele selv i det lille køkken. Kun når der var store selskaber hyrede hun en kokkepige ind.

Når Frk Westy var i køkkenet viste hun sig ikke i hotellet. Vi stuepiger sprang på hendes kommandoer efter råvarerne fra kølerummene i kælderen.

Frk Westy stod for alt. Hun styrede bookingerne fra det lille kontor til venstre for indgangen. Det var også her hun besvarede telefonen, der ringede i en uendelighed. Hun tog veloplagt imod gæsterne ved ankomst. Hun udstak ordrer til os stuepiger og havemanden. Jeg husker at der var en løst tilknyttet handy mand - men jeg husker også hvorledes hun en dag strøg forbi mig med en bøtte maling og en pensel. Hun havde set en radiator der trængte til et lag maling inde i spisestuen - den fik lige en overhaling inden frokostgæsterne ankom, og jeg blev bedt om at sørge for at de nærmeste stole ikke stod for tæt på den nymalede radiator.

Regnskaberne lavede hun i "privaten" når den sidste gæst var serviceret.

Frk Westy havde en fin natur hals perlekæde. Hun var flittig bruger af hårlak og jeg husker hendes ærgrelse da hun opdagede, at perlerne ikke tålte lakken. Hun sagde : "men jeg har jo da for Søren ikke tid til at tage kæden af og på"! Og det var ikke en skæv betragtning

Frk Westy var et gennemført rart menneske. Det var hende magtpåliggende, at hun ville invitere os stuepiger med ind i det kongelige at se Evita. Det blev desværre ved snakken. Men intentionen var ægte

Mine forældre og jeg besøgte Frk Westys niecer i Jylland (den ene mener jeg arbejdede en sommer på hotellet). Vi var inviteret til stort sønderjysk kagebord. Min mor mener at huske, at Westys broder hed O.P. Kjeldsen

Efter tiden på Bretagne boede Frk. Westy i det ene af de hvide højhuse tæt ved Hotel Marienlyst

Jeg mistede desværre kontakten med hende efter min tid på Bretagne

Hornbæk, Januar 2023

Birgitte Gantriis